

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 86/2021-52

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Jany Laššákovvej v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Slovenská republika**, zastúpeného Slovenským pozemkovým fondom, Búdková 36, Bratislava, IČO 17 335 345, zastúpeného JUDr. Michal Miškovič – advokátska kancelária s. r. o., Palisády 32, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Miškovič, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Co 101/2013-205 z 9. septembra 2014, uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Co 101/2013-243 z 19. júla 2015, opravnému uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Co 101/2013-280 zo 16. februára 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 256/2018 z 27. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. augusta 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 (v petite je dôsledkom zrejmej nesprávnosti označený čl. 20 ods. 2 ústavy, avšak z ostatného obsahu ústavnej sťažnosti je nepochybné, že sťažovateľ má na mysli základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pozn.), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 2 a 3 a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 a na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konania podľa čl. 37 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dodatkový protokol“) rozhodnutiami všeobecného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva nasledovný stav veci:

3. V právnej veci prejednávania dedičstva po poručiťovi [REDAKOVANÉ] uznesením Okresného sudu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 26 D 1909/2007-76 z 21. júla 2008 okresný súd určil, že dedičstvo v časti nehnuteľností bližšie definovaných v tomto rozhodnutí, nachádzajúcich sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], pripadá spolu s pasívami Slovenskej republiky – Obvodnému úradu Prešov, ekonomickému odboru, oddeleniu majetkovoprávnemu, a v časti nehnuteľností, nachádzajúcich sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v tomto rozhodnutí bližšie definovaných, pripadá spolu s pasívami Slovenskej republiky – Slovenskému pozemkovému fondu.

4. Žalobcovia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ], sa podanou žalobou proti žalovanej Slovenskej republiky, zastúpenej Obvodným úradom Prešov, domáhali vydania dedičstva. Konanie bolo vedené na okresnom súde pod sp. zn. 25 C 62/2011. V priebehu konania okresný súd uznesením č. k. 25 C 62/2011-135 z 15. novembra 2012 spolu so zmenou petitu pripustil, aby do konania na strane žalovaných vstúpila ako žalovaná v 2. rade Slovenská republika, zastúpená Slovenským pozemkovým fondom – sťažovateľ.

5. Okresný súd rozsudkom č. k. 25 C 62/2011-153 zo 4. marca 2013 žalobu zamietol.

6. Proti rozsudku okresného súdu podali žalobcovia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 101/2013-205 z 9. septembra 2014, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobe vyhovel a určil, že žalovaná, v záhlaví označená ako Slovenská republika, zastúpená Okresným úradom Prešov, je povinná vydať dedičstvo po poručiťovi [REDAKOVANÉ] uvedené v uznesení okresného súdu č. k. 26 D 1909/2007 z 21. júla 2008 žalobcom do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozsudku. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 27. novembra 2014.

7. Z dôvodu, že krajský súd v záhlaví napadnutého rozsudku neuviedol sťažovateľa, žalovanú v 2. rade Slovenskú republiku, zastúpenú Slovenským pozemkovým fondom, hoci bola stále účastníkom konania, nebol rozsudok krajského súdu sťažovateľovi ani doručovaný, a keďže krajský súd so sťažovateľom nekonal, tento nemal vedomosť o vyhlásení, resp. existencii napadnutého rozsudku krajského súdu. Napadnutý rozsudok krajského súdu mu bol doručený až 15. apríla 2015.

8. Keďže napadnutý rozsudok krajského súdu určoval povinnosť aj sťažovateľovi, hoci bol ako účastník konania v tomto rozhodnutí opomenutý, a to vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktoré mal v správe, boli žalobcovia nútení podať návrh na opravu rozsudku z 29. januára 2015, ktorým žiadali, aby krajský súd v opravnom uznesení uviedol na strane žalovanej v 2. rade Slovenskú republiku v zastúpení Slovenského pozemkového fondu.

9. Na základe tohto návrhu nariadil krajský súd po právoplatnosti napadnutého rozsudku pojednávanie na 31. marec 2015, na ktorom sa malo pojednávať o „návrhu žalobcov na opravu rozsudku zo dňa 29.1 2015“, ktoré súd podľa obsahu posúdil ako návrh na doplnenie rozsudku.

10. Až na predmetnom pojednávaní bol Slovenský pozemkový fond oboznámený s existenciou napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý už bol právoplatný od 27. novembra 2014. Napadnutý rozsudok však bol sťažovateľovi doručený až 15. apríla 2015.

11. Slovenský pozemkový fond na základe pojednávania konaného 31. marca 2015 vo svojom podaní z 19. mája 2015, ktoré bolo doručené súdu 20. mája 2015, uviedol svoje návrhy na doplnenie dokazovania. O tomto návrhu na doplnenie dokazovania krajsky súd vôbec nerozhodol.

12. Krajský súd následne uznesením č. k. 6 Co 101/2013-243 z 19. júla 2015 návrh na opravu rozsudku zamietol.

13. Následne však takmer o 3 roky neskôr krajský súd vydal opravné uznesenie č. k. 6 Co 101/2013-280 zo 16. februára 2018, ktorým rozhodol o oprave záhlavia napadnutého rozsudku krajského súdu v časti označenia žalovanej procesnej strany tak, že označenie žalovanej procesnej strany znie „*Slovenská republika, za ktorú koná Okresný úrad Prešov, Nám. Mieru č. 3, Prešov a vzťahu k poľnohospodárskym nehnuteľnostiam Slovenský pozemkový fond, Búdková 36, Bratislava*“. Keďže išlo o procesné rozhodnutie súdu, nebolo proti nemu odvolanie prípustné. Opravné uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 5. marca 2018.

14. Proti opravnému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolanie sťažovateľa odmietol uznesením č. k. 1 Cdo 256/2018 z 27. mája 2020. Najvyšší súd svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že krajský súd napadnutým opravným uznesením prostredníctvom § 224 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) z dôvodu úplného postihnutia vydávaného dedičstva opravou len spresnil subjekty spravujúce predmet konania, a keďže opravné uznesenie odvolacieho súdu nie je rozhodnutím vo veci samej ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, a proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bola vykonaná oprava záhlavia rozsudku, nie je dovolanie podľa § 420 CSP prípustné, dovolanie ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

15. Sťažovateľ namieta, že procesným postupom krajského súdu mu bolo odopreté ústavné právo na súdnu ochranu a zároveň mu bola zmarená možnosť aktívnej účasti na tomto súdnom konaní tým, že krajský súd bezdôvodne nekonal so sťažovateľom v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 101/2013, aj keď konanie proti sťažovateľovi nebolo nikdy zastavené a napadnutý rozsudok krajského súdu de facto určoval povinnosti aj sťažovateľovi, keďže mu pripadol majetok po poručiteľovi v zmysle dedičského konania, ktoré bolo v tomto konaní napádané. Odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nijako nevysporiadal so skutočnosťou, prečo v odvolacom konaní už nekonal so sťažovateľom ako žalovanou v 2. rade.

16. Sťažovateľ poukázal na to, že keďže Slovenský pozemkový fond je v zmysle zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov okrem iného správcom poľnohospodárskych nehnuteľností vo vlastníctve štátu, nemožno

v sporovom konaní o vydanie dedičstva svojvoľne nekonat' so správcom týchto poľnohospodárskych nehnuteľností a v konečnom dôsledku zaviazať tohto správcu povinnosťou, proti ktorej sa nemôže účinne brániť.

17. Tým, že krajský súd so sťažovateľom v odvolacom konaní nekonal ako so stranou sporu, bolo mu zo strany súdu znemožnené realizovať akékoľvek procesné práva, ktoré prináležia strane sporu v súdnom konaní a ktoré by mali slúžiť na ochranu jej záujmov v tomto konaní, ako napr. právo vyjadriť sa k odvolaniu žalobcov, právo podávať návrhy, uvádzať rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, označovať dôkazy, podávať opravné prostriedky a pod.

18. Namietaným nezákonným postupom bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a brániť sa tak zákonnými procesnými prostriedkami, a tak prípadne zvrátiť dôsledky napadnutého rozsudku, ktorý považuje sťažovateľ za nezákonný. V napadnutom rozsudku sa krajský súd vôbec nezaoberal námietkou premlčania, ktorú sťažovateľ uplatnil v súdnom konaní pred okresným súdom, pritom okresný súd na túto námietku premlčania prihliadal a vyhodnotil ju ako dôvodnú, čo viedlo k zamietnutiu žaloby.

19. Sťažovateľ poukazuje na to, že stranou sporu sa stal následne až o 3 roky neskôr vydaním opravného uznesenia krajského súdu, ktorým v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu bola sťažovateľovi fakticky uložená povinnosť vydať žalobcom majetok po poručiteľovi, t. j. nehnuteľnosti v rozsahu približne 35 000 m². Proti tomuto opravnému uzneseniu krajského súdu však odvolanie nebolo prípustné, a teda procesným postupom odvolacieho súdu došlo k situácii, že sťažovateľ nemal možnosť brániť sa v prebiehajúcim konaní a následne i proti napadnutému rozsudku krajského súdu, čím došlo k hrubému porušeniu jeho ústavného práva na súdnu ochranu.

20. Konaním odvolacieho súdu došlo taktiež k narušeniu princípu rovnosti strán sporu, pretože neboli vytvorené rovnaké procesné podmienky a rovnaké procesné postavenie obom stranám sporu, keďže odvolací súd svojvoľne a bez náležitého odôvodnenia „vynechal“ sťažovateľa ako stranu sporu napriek tomu, že sťažovateľ bol stranou sporu v konaní vedenom na súde prvej inštancie.

21. Sťažovateľ poukazuje na to, že krajský súd napadnutým uznesením z 19. júla 2015 zamietol návrh žalobcov na opravu rozsudku s odôvodnením, že inštitút opravy rozsudku nie je určený na doplnenie záhlavia rozhodnutia s cieľom skompletizovať účastníkov konania a že tu nejde ani o chybu v písaní a počítaní ani inú zrejmu nesprávnosť na účely § 164 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Avšak v rozpore s týmto právnym názorom následne v napadnutom opravnom uznesení vykonal požadovanú opravu. Krajský súd tak v napadnutom opravnom uznesení druhýkrát rozhodoval o tej istej veci – o oprave záhlavia rozsudku s tými istými účastníkmi konania a dospel pritom k protichodným záverom. Ide teda o duplicitné rozhodnutie odvolacieho súdu o jednom a tom istom návrhu. Zároveň aj v zmysle platnej právnej praxe neprichádza do úvahy, aby súd opravným uznesením menil alebo opravoval už vyhlásený rozsudok z dôvodu, že si neskôr uvedomil jeho nesprávnosť, pretože je súd vyhláseným rozsudkom viazaný. Takýto postup krajského súdu možno podľa sťažovateľa považovať za arbitrárny.

Sťažovateľ zároveň navrhol ústavnému súdu odložiť vykonateľnosť napadnutého opravného uznesenia v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu z dôvodu, že samotné splnenie povinnosti podľa uvedených rozhodnutí (vydanie nehnuteľností) by Slovenskej republike spôsobilo závažnú ujmu na majetku, pretože napadnutými rozhodnutiami je Slovenská republika zviazaná vydať žalobcom dedičstvo po poručiteľovi v rozsahu približne 35 000 m² v podobe

spoluvlastníckych podielov na pozemkoch uvedených v uznesení okresného sudu č. k. 26 D 1909/2007-76 z 21. júla 2008 a zároveň odloženie vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí nie je v rozpore s verejným záujmom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému rozsudku krajského sudu č. k. 6 Co 101/2013-205 z 9. septembra 2014 a napadnutému uzneseniu krajského sudu č. k. 6 Co 101/2013-243 z 19. júla 2015

22. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, I. ÚS 1/2019), a preto jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014).

23. Podľa § 124 prvej vety zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

24. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že napadnutý rozsudok krajského sudu nadobudol právoplatnosť 27. novembra 2014 a napadnuté uznesenie krajského sudu z 19. júla 2015 nadobudlo právoplatnosť 10. augusta 2015. Sťažovateľ síce tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského sudu mu bol doručený až 15. apríla 2015, hoci krajský súd v napadnutom opravnom uznesení uvádza, že stranám sporu vrátane Slovenského pozemkového fondu bol rozsudok doručený v roku 2014, to však nič nemení na skutočnosti, že sťažovateľ doručil ústavnému súde svoju ústavnú sťažnosť až 17. augusta 2020, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde. K dodržaniu zákonnej lehoty sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na rozhodnutie, napadnuté uznesenie najvyššieho sudu, ktoré mu bolo doručené 17. júna 2020, ktorým však bolo rozhodnuté o dovolaní sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského sudu zo 16. februára 2018. Mimoriadnym opravným prostriedkom teda sťažovateľ nenapadol napadnutý rozsudok krajského sudu ani napadnuté uznesenie krajského sudu z 19. júla 2015 a v ústavnej sťažnosti sťažovateľ neuvádza žiadne argumenty, ktorými by odôvodňoval dodržanie zákonnej lehoty pre podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k predmetným rozhodnutiam.

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil, že ústavná sťažnosť sťažovateľa podaná proti napadnutému rozsudku krajského sudu a napadnutému uzneseniu krajského sudu z 19. júla 2015 mu bola doručená zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde, a preto ju v súlade s § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú.

26. Ústavný súd zároveň podotýka, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol, či využil možnosť podať proti predmetným rozhodnutiam dovolanie, ktorého prípustnosť vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa, ktorej obsahom je ťažisková námietka, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, by vyplývala z v tom čase účinného § 237 ods. 1 písm. f) OSP. Nepodanie dovolania, a teda nevyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré sťažovateľovi priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, by zakladalo dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti aj podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

III.2. K napadnutému opravnému uzneseniu krajského súdu č. k. 6 Co 101/2013-280 zo 16. februára 2018

27. Ako už bolo uvedené, jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (§ 124 štvrtá veta zákona o ústavnom súde).

28. Princíp zachovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti po podaní dovolania aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ako aj zákonná úprava upravujúca plynutie lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku však v každom prípade predpokladajú riadne využitie príslušného mimoriadneho opravného prostriedku. O riadnom využití mimoriadneho opravného prostriedku však nemožno hovoriť v prípade, ak je podaný neoprávnenou osobou, je podaný po lehote, je podaný bez povinného právneho zastúpenia advokátom, prípadne ak je podaný proti rozhodnutiu, proti ktorému právna úprava možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok nepripúšťa. V opačnom prípade by totiž bola pripustená možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 91/2019).

29. Ako vyplýva z predchádzajúceho bodu, ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, nemožno prihliadať na rozhodnutie najvyššieho súdu o jeho odmietnutí v súvislosti s plynutím dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03, II. ÚS 103/09). Neprípustné dovolanie nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania ústavnej sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať (IV. ÚS 163/2018).

30. Sťažovateľ podal dovolanie proti napadnutému opravnému uzneseniu krajského súdu, hoci nešlo o rozhodnutie vo veci samej ani rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (§ 420 CSP). Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mohol a mal vedieť, že dovolanie proti napadnutému opravnému uzneseniu krajského súdu nie je prípustné a podané dovolanie bude odmietnuté pre neprípustnosť (vyplývajúcu z Civilného sporového poriadku), a teda bol oprávnený podať ústavnú sťažnosť ústavnému súde priamo proti napadnutému opravnému uzneseniu krajského súdu v lehote predpokladanej § 124 zákona o ústavnom súde. V prípade sťažovateľa tak nemožno hovoriť

o riadnom vyčerpaní opravného prostriedku, a preto nemožno lehotu na podanie ústavnej sťažnosti počítať od momentu, keď bolo sťažovateľovi doručené rozhodnutie najvyššieho súdu o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku, ale už od momentu, keď napadnuté opravné uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť. Napadnuté opravné uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 5. marca 2018, teda ústavná sťažnosť sťažovateľa bola podaná celkom zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov od jeho právoplatnosti.

31. Zmyslom lehoty na podanie ústavnej sťažnosti je fixácia právnej istoty, a to proti všetkým účastníkom pôvodného konania. Z uvedených okolností vyplýva, že v predmetnej veci bolo, takpovediac, prerušené spojenie medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a ústavnou sťažnosťou. Prerušenie tohto spojenia spočíva v podaní dovolania, ktoré bolo ako neprípustné odmietnuté. Na základe uvedeného ústavnému súdu pri predbežnom prerokovaní nezostala iná možnosť, len odmietnuť túto časť ústavnej sťažnosti, namietajúcu porušenie označených práv napadnutým opravným uznesením krajského súdu, podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde pre jej oneskorenosť.

III.3. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 256/2018 z 27. mája 2020

32. Sťažovateľ napokon prostredníctvom ústavnej sťažnosti napadol aj uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté ním podané dovolanie v zmysle § 447 písm. c) CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

33. Ústavný súd konštatuje, že v časti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu úplne absentuje ústavnoprávne relevantná argumentácia a odôvodnenie namietaného porušenia v petite označených práv sťažovateľa [požiadavka plynúca z § 43 ods. 1 a § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

34. Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom, síce ku svojej ústavnej sťažnosti priložil kópiu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd (požiadavka plynúca z § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde), a v petite ústavnej sťažnosti označil ústavné práva, ktoré mali byť napadnutým uznesením porušené (požiadavka plynúca z čl. 127 ústavy a § 123 zákona o ústavnom súde), avšak odôvodnenie ústavnej sťažnosti neobsahuje špecifikáciu skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd tak z obsahu ústavnej sťažnosti nevie ani čiastkovo vyabstrahovať argumenty sťažovateľa ústavno-relevantným spôsobom odôvodňujúce tvrdenie o porušení označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Z tohto dôvodu nezostávala ústavnému súdu iná možnosť, ako odmietnuť ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

35. Ako *obiter dictum* ústavný súd uvádza, že vzhľadom na závery najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa a ich odôvodnenie nebolo možné uvažovať o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Závery najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nedávajú ústavnému súdu priestor na uvažovanie o arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia, a teda priestor na potenciálne prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie z tohto dôvodu. Keďže dovolanie sťažovateľa smerovalo proti opravnému uzneseniu krajského súdu, ktorým odvolací súd prostredníctvom § 224 CSP z dôvodu úplného postihnutia vydávaného dedičstva opravou len

sprešnil subjekty spravujúce predmet konania, aby neboli pochybnosti, že rozsudok dopadá voči Slovenskej republike na celú odúmrť vrátane poľnohospodárskych nehnuteľností v správe Slovenského pozemkového fondu, t. j. nesmerovalo proti rozhodnutiu vo veci samej, alebo proti rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí (podmienka prípustnosti dovolania vyplývajúca z § 420 CSP), ale proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, ústavný súd nevyhodnotil postup najvyššieho súdu pri odmietnutí dovolania za arbitrárny ani svojvoľný. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia zrozumiteľne vysvetlil, prečo nemožno rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku, ktorým vykonal opravu záhlavia rozsudku krajského súdu, považovať za rozhodnutie vo veci samej, ktorým je meritórne rozhodnutie. Najvyšší súd posúdil, že z výroku opravného uznesenia je nepochybne zrejmé, ktorá časť rozsudku krajského súdu je predmetom opravy a ako sa oprava vykonáva, a že ním výroková časť rozsudku vo veci samej zostala nedotknutá. Najvyšší súd tak postupoval pri posudzovaní dovolania v zmysle príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku.

36. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemohol vyhovieť ani návrhu na odklad vykonateľnosti, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (pozri § 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu implicitne prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého opravného uznesenia krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2021

Peter Molnár
predseda senátu